

LUKUNÄYTE

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

LOITSUSAUVA

OTAVA

”Joka ikinen 9–13-vuotias lapsi haluaa taatusti ahmia tämän sarjan. Ja niin haluavat heidän vanhempansa ja isommat sisaruksensakin.”

– ESKILSTUNA KURIREN

”Loitsusauva yhdistää taianomaisesti pohjoista mytologiaa, salatiedettä, ihmissuhdekoukeroita ja kauhua. Tämä urbaani fantasiatarina aiheuttaa voimakasta riippuvuutta.”

– VÄSTERBOTTENS-KURIREN

”PAX-sarjan kaksi ensimmäistä osaa ovat jännittävinä ja koukuttavinta nuoremmalle yleisölle suunnattua kirjallisuutta mitä olen koskaan lukenut. Suorastaan henkeäsalpaavaa ja erittäin taidokkaasti kirjoitettua tekstiä.”

– DAGENS NYHETER

·1·

LOITSUSAUVA

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

SUOMENNOS: SIRPA ALKUNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

IMARIEFRED

KASVIHUONE

PEURAHAKA

**RÄÄTÄLIMESTARIN
TALO**

KOULU

**MARIEFREDIN
KIRKKO**

**ESTRIDIN JA
MAGNARIN TALO**

**GRIPSHOLMIN
LINNA**

L U K U 1

Kuolkaa kuoliaiksi

– KUOLKAA KAIKKI! HUUSI pikku otus sähisevällä äänellä.

Kirjaston kivisellä pöydällä oli häkki, jossa otus tempoili ympäriinsä. Se nousi takajaloilleen kuin ihminen, työnsi pitkät kätensä kaltereiden välistä ja raapi ilmaa keltaisilla kynsillään. Sen iho oli karvaton ja sileä, kuin sammakon nahka, ja kallo litteä. Silmät olivat pienet ja mustankiiltävät.

Estrid läimäytti häkkiä niin, että kalterit kumisivat.

– Kuole itse, senkin pikku hirviö, hän murahti. – Mikä tämä oikein on olevinaan, Magnar?

Jälkimmäisen lauseen hän sanoi veljelleen, joka seisoi hänen takanaan.

– Pikkupiru, Magnar sanoi tuimasti. – Näin samanlaisen kauan sitten, kun olin lapsi ja äiti oli saanut yhden kiinni. Tämän yllätin kellarista. Se yritti avata salaisen oven.

Estrid kumartui häkin ylle nähdäkseen pikkupirun hieman paremmin. Kirjastossa oli aika pimeää, sillä siellä ei ollut ikkunoita. Öljylamput langettivat heikkoa valoaan kiviseinille ja vanhojen kirjojen rivistöille.

Magnar katsoi sisartaan. Estridin kasvot olivat uurteiset kuin vanha puu. Hiukset olivat tummanharmaat, ja niihin oli leikattu piikkisuora otsatukka. Loput hiukset oli kiedottu nutturalle pääläelle ja kiinnitetty hiusneuloilla.

– Mitä se tekee täällä? Estrid kysyi.

– Kuolkaa! sähisi pikkupiru. Kuolkaa kuoliaiksi!

– Niin, mitä täällä oikein tapahtuu? Magnar kysyi.

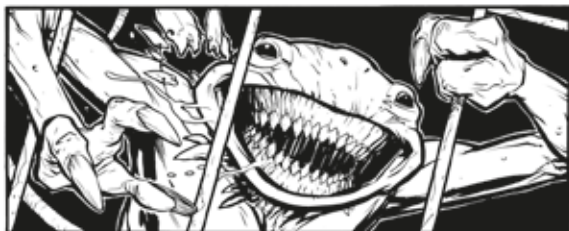
– Pikkupiru yrittää murtautua kirjastoon. Ja vielä tämäkin!

Hän osoitti kohti kattoa, josta oli karissut palasina rappausta ja laastia.

– Kirjasto rapistuu, hän totesi.

– Aika sykkii ja pimeys vaeltaa sisään, Estrid sanoi.

– Eikö äidillä ollutkin tapana sanoa niin? ”On helppoa vartioida kirjastoa, kunnes aika sykkii ja pimeys vaeltaa sisään.”

– Oletko nähnyt jotain ennustuskorteista? Magnar kummasteli ja nyökkäsi kivipöydän kauempaan päähän, jonne oli aseteltuna kehään erilaisia hahmoja ja symboleita esittäviä kortteja.

Estrid meni niiden luo ja rojahti yhteen tummasta puusta koristeellisesti veistetyistä tuoleista.

– Niin, olen nähnyt... Mutta saisitko tuon otuksen lopettamaan sähinänsä?

Pikkupiru tarrasi häkin kaltereihin ja ravisteli niitä niin, että koko häkki kalisi. Se nauroi kimeästi ja pieksi hännällään häkin lattiaa.

– Hiljaa! Magnar ärähti ja löi vuorostaan häkkiä.

Estrid veti syvään henkeä.

– Onko kirjasto vaarassa? Magnar kysyi levottomana.

– Olemmeko me vaarassa?

Estrid nyökkäsi hitaasti.

– Olen tehnyt kehän kolme kertaa. Kolmesti Meren-aalto on asettunut Paholaisen päälle, ja kolmesti Viikatemies, Kuolema, on asettunut Lapsen päälle. En osaa tulkita sitä mitenkään muuten, kuin että paha saapuu yllemme ja viattomia kuolee.

– Tuho! Tuhoutukaa! pikkupiru kirkui. – Pimeys on ruokaa! Teistä tulee hakkelusta! Hah haa!

– Jos kissa lasketaan, niin pikkupiru on jo tappanut yhden syyttömän, Magnar murahti. – Pikkupiru raateli Wiknerin kissan ja ripusti sen puuhun kirkon alapuolelle toissa päivänä.

Estrid nosti katseensa korteista.

– Niinkö? Väki väitti sitä vain teinien tekosiksi.

– Väki on väärässä, Magnar sanoi. – Pikkupiru kertoi itse. Kehuskeli teollaan, kun otin sen kiinni.

– Hihii, kissa! pikkupiru huusi häkistä ja kirskutti häkin lattiaa naskalinterävillä hampaillaan. – Että se huusikin! Kissa! Hauskaa!

– Hemmetin pikkupirut, Magnar jatkoi. – Niiden kanssa ei ole leikkimistä. Ne tykkäävät tappaa pikkueläimiä, koiria ja kissoja.

– Lapsia, pikkupiru hihkaisi, maiskutti ja nuoli suupieliään käärmemäisellä kielellään. – Tykkään syödä lapsia!

Magnar katsoi sitä inhoten, se oli vastenmielinen olento. Ei korvia, ei nenää, vain aukot suoraan pään sisään. Pelkkä ajatus siitä, että tuollainen otus kapuaisi lastenvaunuihin...

– Onneksi niitä oli vain yksi, Magnar sanoi. – Siksi minä sain sen kiinni. Kahdesta tuollaisesta en ehkä olisi suoriutunut.

Pikkupiru sähisi, kurotti laihoja käsiään ja yritti ylettyä raapaisemaan Magnaria. Kun se ei onnistunut, se alkoi

kiipeillä ympäri häkkiä. Ympäri, ympäri, kunnes häkki kaatui rysähtäen. Silloin otus tarttui omaan karvattoomaan häntäänsä kuin viholliseen ja alkoi pureskella sitä.

Magnar pudisteli päätään ja asteli Estridin viereen. Sisaren kasvot hohtivat valkoisina hämärässä. Hänellä oli nyt takuulla viiltävä päänsärky. Korttien lukeminen imi hänestä kaikki voimat. Magnar tiesi sen. Joskus Estrid oli sairaana monta päivää sen jälkeen. Nyt hän oikaisi selkensä ja yritti esittää, ettei häntä vaivannut mikään, mutta Magnar tunsi sisarensa hyvin.

– Äidillä oli tapana sanoa, että kun aika sykkii, pimeys saapuu, Estrid muisteli. – Voimat havittelevat kirjastossa piilevää tietoa ja energiaa. Valehtelisin, jos väittäisin, etten ole peloissani. En tainnut uskoa, että aika sykkisi milloinkaan sinä aikana, kun me olemme kirjaston vartijoita.

– Nuorena tyttönä toivoit, että niin tapahtuisi, Magnar vastasi hymyillen vaisusti.

– Niin, koska minulla ei ollut enempää ymmärrystä kuin maasiiralla!

– Maasiira! pikkupiru hihkaisi. – Nam!

– Näetkö korteista pelkkää kurjuutta? Magnar kysyi hiljaa.

– En pelkästään. Katso tätä. Sateenkaarikortti tarkoittaa toivoa. Ja tätä! Kahden korpin kortti!

– Niin?

– Korpit ovat Odin-jumalan apureita. Ne ovat ovelia ja oppivaisia. Uskon, että saamme jostain apua. Ja katso tätä! Soturi miekka kummassakin kädessään.

– Mitä se tarkoittaa?

– Tulijat ovat satureita. Tänne saapuu kaksi taitavaa, ovelaa soturia, jotka auttavat meitä puolustamaan kirjastoja.

– Onneksi! Magnar puuskahti. Entä me sitten? Mitä meidän pitää tehdä? Vain odottaa?

– Niin, Estrid sanoi. – Mutta ensin...

Estrid nousi tuolistaan ja meni häkin luo. Pikkupiru sähisi uhkaavasti ja hyökkäili hänen sormiaan kohti, kun hän avasi luukun.

– Etkö käytä hansikkaita? Magnar kysyi huolissaan, mutta Estrid oli jo napannut pikkupirua niskasta kiinni. Hän katsoi pikkupirun mustiin silmiin. Otus sylkäisi naisen kasvoihin, mutta tämä tuntui tuskin huomaavan.

– Aika sykkii, ja pimeys vaeltaa sisään, Estrid sanoi.

– Nyt se alkaa. Ja tällaiset rikkaruohot...

Hän ravisteli pikkupirua hetken.

– ...kitken juurineen itse.

Sitten Estrid väänsi pikkupirulta niskat nurin. Se kuulosti samalta kuin olisi katkaissut pienen oksan. Hän viskasi kuolleen otuksen häkin pohjalle ja kuivasi kätensä vihreisiin haalareihinsa.

L U K U 2

Kaksi veljestä

– MIKSI EMME VOI asua äidin luona? Hänhän voi hyvin nyt.

Viggo noukki muutaman kiven kadulta ja yritti osua lyhtypylvääseen. Heitto meni ohi, ja ensimmäinen kivi kolahti ikkunaan.

Alrik löi Viggoa käteen niin, että poika pudotti loput kivet. Alrik katsoi huolissaan ikkunaa kohti, mutta kukaan ei avannut sitä ja alkanut huutaa heille. Kukaan ei kai ollut kotona.

– Lopeta tuo! Alrik kivahti pikkuveljelleen. Meidän täytyy olla kunnolla. Muista se! Ja ei, emme voi asua äidin luona. Nyt me asumme Laylahin ja Andersin kotona. Pane tossua toisen eteen, ettemme myöhästy koulusta.

Viggo katsoi maahan. Äiti oli kuulostanut eilen niin iloiselta puhelimesta. Hän oli itse sanonut voivansa paremmin ja kaipaavansa heitä. Kaikki aikuiset aina sanoivat, että heidän äitinsä oli sairas. Sairaus sai hänet juomaan itsensä humalaan. Ja joskus vain katoamaan ja jättämään heidät yksin kotiin.

”Oletko nyt terve?” Viggo oli kysynyt äidiltä eilen. ”Pian”, äiti oli sanonut. Kun Viggo sitten oli kysynyt, eivätkö he voisi tulla kotiin, äiti oli ollut hiljaa. Sitten äiti oli halunnut puhua Alrikin kanssa, mutta tämä ei ollut suostunut. ”Sano, etten ole täällä”, hän oli vain pyytänyt. Äiti oli yrittänyt kuulostaa iloiselta sanoessaan: ”Kerro hänelle terveisiä, että tulen käymään Mariefredissä, kun hänellä on synttärit. Minulla on yllätys. Kerro hänelle niin.” Sitten äiti oli lähettänyt aivan liioitellun monta suukkoa puhelimesta. Äiti ja Viggo olivat nauraneet, hieman liian pitkään, jotta toinen ei muka tajuaisi, miten paljon surua heidän sisälleen kätkeytyi. Viggo oli huudahtanut, että äiti oli nolo, ja teeskennellyt tukehtuvansa suukkoryöppyyn. Hän oli jopa kaatunut lattialle ja kierinyt puhelin kädessään, vaikka äiti ei voinutkaan nähdä häntä. Onneksi kukaan kaveri ei ollut nähnyt häntä silloin.

Niin, kaverit. Nyt piti yrittää hankkia taas uusia. Oli tiin keskellä syyslukukautta, ja he olivat matkalla uuteen

kouluun ensimmäistä päivää. Tällä kertaa he menisivät luokille 4A ja 6C.

Kauempana kadulla käveli naisen heitä kohti. Naisella oli hihnassa pörröinen, vaaleanruskea pieni koira. Alrikin kiire kouluun loppui siihen paikkaan. Hän pysähtyi kysymään, saisiko hän silittää koira. Niin hän teki aina. Alrik oli hulluna koiriin. Viggo huokaisi.

– Totta kai saat silittää sitä, nainen sanoi. – Turre vain ilahtuu.

Alrik meni kyykkyy, ja Turre-koira nousi hänen sylinsä ja nuoli häntä hulluna kasvoihin.

– Tekö olette muuttaneet Laylahin ja Andersin luo Räätelimestarin taloon?

Mariefredissä taloilla oli sellaiset nimet. Kaikkialla roikkui vanhoja kylttejä, joissa luki nimiä kuten Suutarin talo, Oluenpanijan talo ja Puusepän talo.

– Kyllä, Alrik vastasi samalla kun koira nyt kurotti nuolemaan hänen korvaansa. – Minä olen Alrik, ja tuo on minun veljeni Viggo.

Täti katsoi poikia päästä varpasiin.

– Niin, teillä tosin on eri väriset hiukset, mutta kyllä teistä näkee, että olette veljeksiä, nainen totesi. Teillä on samanmuotoiset silmät. Samanlaiset kaulakorutkin teillä on. Hienot!

– Kiitos! Alrik sanoi ja jatkoi koiran silittämistä.

– No mutta, tervetuloa sitten vain Munkhagsgatanille, täti sirkutti. – Se taitaa olla Mariefredin sievin katu. Ehkä koko maailman sievin? Ei, nyt minun ja Turren on jatkettava matkaa. Sano hei pojille, Turre!

Nainen lähti taas kävelemään.

– Koko maaaaailman sieeevin katu! Viggo leperteli ja kutitti Alrikia leuan alta. – Tiedät kai hyvin, että juuri ennen kuin Turre-purre kuolasi pitkin naamaasi, se oli nuollut sekä piliään että maaaaailman suloisinta pikku kakkareikäänsä?

– Lopeta, Alrik sähähti ja tönäisi veljensä nurin. – Ja hei! Mistä sait tuon?

Alrik tuijotti puhelinta Viggon kädessä. Viggo kohautti olkapäitään.

– Pöllitkö sen? Siltä tädiltä? Olet ihan sekopää!

Alrik kiskaisi puhelimen Viggon kädestä ja ampaisi tädin perään.

– Hohoi! Alrik huusi. – Odota! Anteeksi, pudotit tämän!

Täti otti hämmästyneenä puhelimen käteensä. Koira heilutti innokkaasti häntäänsä ja alkoi hyppiä Alrikin jalkoja vasten.

– Hyvänen aika, nainen sanoi. – Se on varmaan pudonnut laukustani. Onpas hassua! Kiitos, kiltisti tehty.

– Sinulla on ihan oikeasti vikaa päässä, Alrik puuskahti

Viggolle, kun he jatkoivat taas kävelyään koulua kohti.
– Olet kurja varas ja pilaat vielä koko jutun! Etkö tajua, että Laylah ja Anders ovat hyviä tyyppejä? Muistat kai, millaista edellisessä paikassa oli?

Alrik ajatteli Laylahia. Laylah oli nauravainen nainen olematta yhtään teennäinen. Hänellä oli tosi pitkät mustat hiukset paksulla letillä, ja hän työskenteli hammaslääkärinä. Andersilla oli ajeltu pää ja parta, jossa alkoi näkyä joitakin harmaita haivenia. Andersilla oli oma yritys, ja hän osasi korjata melkein mitä tahansa. Hän käytti sinistä haalaria, jossa luki ”Kätevä mies”. Oli vaikea uskoa, että Laylahilla ja Andersilla oli aikuisia lapsia, jotka olivat jo muuttaneet pois kotoa. Alrikin mielestä he näyttivät äitiä nuoremmilta.

Alrik kietoi kätensä Viggon ympärille ja veti tämän lähelleen. Vapaalla kädellään hän takoi leikkisästi nyrkillä veljensä otsaa.

– Tiedäthän, millaisia pikkuveljet ovat, Alrik sanoi.
– Ne ovat pieniä, haisevia ja sairaan ärsyttäviä. Suunnilleen niin kuin finni takapuolessa, paitsi ettei veljestä pääse koskaan eroon.

SEIKKAILU ON VASTA ALUSSA!

Huippusuositu sarja vihdoin Suomessa

AIKA SYKKII JA PIMEYS VAELTAA SISÄÄN.

Pienen ruotsalaiskaupungin kirkkoon kätkeytyy salaisuus. Sen kellarissa on maaginen kirjasto, jonka iäkkäät vartijat etsivät tehtävälleen seuraajia. Koululaisveljekset Alrik ja Viggo astuvat kuvaan kuin taikaiskusta. Vanhusten testatessa poikien kykyä tilanne muuttuu äkkiä totiseksi, kun pahat henget pääsevät valloilleen ja kokelaat tempaistaan ikiaikaisten mahtien rohkeutta ja älyä vaatimaan kamppailuun.

Loitsusauva on Pax-sarjan ensimmäinen osa.

Ikäsuositus

9+